

[Arne Larsen.]

snart den øvrige planlægningslovgivning er bragt i orden og gennemført, at tage hele dette anke- og dispensationsproblem op igen. Der er altså ingen indvendinger fra socialistisk folkepartis side.

Men der er et andet problem, som jeg godt vil rejse i forbindelse med denne sag. Det er selvfølgelig også ministeren bekendt, at der for nylig er afgivet en byggerapport, den såkaldte byggeriets B & W-rapport. Her kommer jo de mennesker, som har det praktiske kendskab til byggeriet, og foreslår en hel række ændringer. Man fastslår nemlig i denne byggerapport, at de love og forskrifter, som byggeriet af samfundsmæssige hensyn er underkastet, er af meget forskellig art og med meget forskellig baggrund, at lovbestemmelserne findes i den egentlige byggelovgivning, altså i landsbyggeloven, eller den nugældende landsbyggelov, og i byggelovene for Københavns og Frederiksberg kommuner, i arbejderbeskyttelseslovgivningen, i brandlovgivningen, i civilforsvarslovgivningen, i byplanlovgivningen, i fredningslovgivningen og mange andre steder. Det er klart, at det må være en meget indviklet affære for praktiske byggefolk at få en ganske konkret oversigt over alle disse bestemmelser i alle mulige love, og værre bliver det jo, når der er direkte modstrid mellem bestemmelserne i de forskellige love. F. eks. siger civilbeskyttelseslovgivningen, at lofter i sikringsrum af hensyn til nedstyrtningsfare højst må ligge 1 m over det omliggende terræn; i arbejderbeskyttelseslovgivningen hedder det: lofter i arbejdslokaler skal ligge mindst 1,25 m over det omliggende terræn. Der er altså mange forskellige modstridende bestemmelser, som vi må prøve på at få sammenarbejdet. Jeg tror, at det også for byggeriets skyld ville være meget gavnligt, hvis vi kunne nå frem hertil. Det er i øvrigt allerede i 1960 blevet påpeget af den daværende kommission, der arbejdede med disse problemer, at man skulle se at få samlet alle byggebestemmelserne i én lov.

Jeg vil også meget stærkt understrege, at det i byggerapporten meget kraftigt slås fast, at det i og for sig er forkeret, at vi f. eks. ikke har en byggelovgivning, som omfatter det ganske land, alle kommuner i landet. Vi har en særlovgivning for Køben-

havn og Frederiksberg, som man fra rapport-folkenes side altså ikke mener at man bør opretholde, ja, man siger direkte i sin konklusion, at det er diskriminerende, uensigtsmæssigt og unødigt omkostningskrævende at opretholde specielle lokale bygge-love for Københavns og Frederiksberg kommuner, og — skriver man — i forbindelse med en revision af landsbyggeloven bør folketinget ophæve særlovgivningen for de to kommuner. Det er disse byggevis-mænds rapport, som jeg synes i høj grad må indgå i de overvejelser, som folketings-udvalget vel bør have om hele dette problem.

Sigsgaard: De sidste bemærkninger, hr. Arne Larsen gjorde om Københavns og Frederiksbergs byggelov, vil jeg gerne varmt tilslutte mig og dernæst sige, at jeg har ikke noget særligt at sige om selve lovforslaget.

Hvad der derimod er interessant og af principiel betydning, ligger lidt ude i fremtiden. Ifølge bemærkningerne til lovforslaget har man ikke ønsket at foregribe en kommende planlægningsreform, og det bør man jo heller ikke gøre, men alligevel giver man i de almindelige bemærkninger til lovforslaget og i den skriftlige fremsættelse nogle antydninger af en fremtidig reform som baggrund for lovforslaget. Det kan være meget godt, men jeg vil gerne understrege, at de skitserede retningslinjer helst ikke må binde overvejelserne angående indholdet af den kommende reform. Bemærkningerne til lovforslaget synes i nogen grad, hvis jeg må sige det sådan, at ride på den populære decentraliseringsbølge, som i nogen grad mangler baggrund i samlede og mere principielle overvejelser om, hvad decentralisering faktisk betyder. Jeg tager ikke her stilling for eller imod enkelte decentraliseringsforslag, men jeg mener, at man, når man decentraliserer, må undersøge, hvordan man sikrer sammenhæng i planlægningen og administrationen fra bund og til top, og hvordan man sikrer sig nøje koordinering på alle trin af både den økonomiske og den fysiske planlægning. Først når man har gennemdrøftet og grundigt overvejet de ting, vil det på et sådant principielt grundlag være forsvarligt at tage stilling til spørgsmålet om, som det hedder,